

השבוע הושק מיזם ייחודי לתיעד ווידאו ההתיישבות בהשתתפות השרה גילה גמליאל, יו"ר מועצת יש"ע חננאל דורני, ראש מרכז מורשת בגין הרצל מקוב ועשרות ממייסדי ההתיישבות. לשרה גמליאל הוענק העתק כד עתיק ובתוכו פרק מספר ירמיהו (עמוד אחרון)

החזן והטנור

8

סביב הכאב

6

בקעות

4

הרב נתנאל אלישיב
מנהל מכון בניין התורה, ע"ל

על הפרשה - נח

יישובנו בארצנו הוא צורך העולם

קדוש, שמנהל את חייו הלאומיים לאור דבר ד', וכדברי 'אור החיים' הק' (על שמות יט ז): "אשרי עולם שאומה זו בתוכו". החוק השני של התרמודינמיקה קובע שמבחינה פיזיקלית כל המערכות שואפות לאי סדר. אולי פרשתנו מלמדת שגם מבחינה מוסרית, ברירת המחדל של העולם היא אנטרופיה, התפרקות וחורבן. ה' יכול לברוא עולם נפלא, אבל האדם ישחית אותו: "וַתִּשְׁחַת הָאָרֶץ לִפְנֵי הָאֱלֹהִים וַתִּמָּלֵא הָאָרֶץ חָמָס". ה' יכול לברך את המין האנושי בפרי נאה כמו גפן, אבל האדם ישתמש בו לשם שכרות ובסופו גם לפגיעה חמורה בצניעות ובכבוד האדם. האנושות יכולה להתאחד, אך היא

בר העיר הכוזרי, בצדק, שתורת ישראל פונה בעיקר לעם ישראל (ספר הכוזרי, א כו). היא עוסקת בהתקדמותו ובתולדותיו, וציוויה ואזהרותיה נועדו לו. מה, אם כן, מקומן של פרשיות בראשית ונח, שהגן אוניברסליות בתוכן ואין בהן התייחסות מיוחדת לעם ישראל? מילא סיפור הבריאה - גם עם ישראל צריך לדעת כיצד הכול התחיל, אבל כיצד קשורים המאורעות בפרשתנו, פרשת נח, לנושא הראשי של התורה, תורת ישראל?

אולי התשובה היא שפרשתנו מלמדת אותנו מדוע כל כך חיוני לעולם שיהיה בו עם

השבוע התרחש פיגוע מזווע בור נרצחו שני עובדים ונפצעה עובדת נוספת במפעל באזור התעשייה ברקן. אירועים קשים אלו מותירים אותנו אבלים ומלאי צער, כואבים יחד עם המשפחות את החלל שנשאר. אנו נגביר את נחישותנו והאמונה בצדקת הדרך, נמשיך לבנות ולהעמיק שורשים יחד עם המשך פיתוח התשתיות והכלכלה, חיזוק הביטחון תוך מאבק נחוש ותמידי בהסתה. השבוע בישעמדה על מקל וגזר בכלכלה ובביטחון.

המשך בעמוד הבא >

יציאה	כניסה	יציאה	כניסה
19:42	18:45	חברון	19:45
19:44	18:47	שכם	19:47
19:47	18:42	באר שבע	19:46

זמני השבת

המשך בעמוד 7 <

מומלץ לטייל איתו יחד עם
המדריך החשוב של האזור - התנ"ך

מחיר מבצע לרגל ההשקה 30 ש"ח בלבד

רכישה: 02-621 1999 | www.yeshaclick.co.il

* כולל דמי משלוח

יצא לאור
התנ"ך

מדריך המסלולים של
יהודה שומרון ובקעת הירדן

במקומות אלו. למעשה היהודי אינו מוצג כבן אנוש רגיל ונעשית כלפינו דמוניזציה המגבירה את העוינות. הנה כמה דוגמאות מתוך המחקר. שאלה המופיעה בספר מתמטיקה: "אחד המתנחלים יורה על מכוניות העוברות באחד הכבישים. אם ההסתברות של פגיעה במכונית על-ידו בירה אחת היא 7.0 והמתנחל יורה על 10 מכוניות, מה תצפה שיהיה מספר המכוניות שנפגעו?". או: "רוב היישובים הפלסטיניים סובלים ממחסור במי שתיה בגלל מדיניות הכיבוש הציוני השולט במי התהום הפלסטיניים". בספר חינוך אחר נכתב: "הגיהאד הוא המעשה הטוב ביותר בעיני האל... ג'יהאד הוא פסגת האסלאם... ג'יהאד הוא מסחר רב-רווח עם האל הכולל בתוכו הצלה מאש הגהנום והשגת סליחה וגן עדן".

השימוש באלימות נגד ישראל ויהודים נחשב בספרי הלימוד הרשמיים של הרש"פ כליגיטימי מבחינה דתית, מוסרית וחוקית. מבחינתם זהו המהלך הכי הגיוני שנרשם הצעירים לעשות. הסתה חמורה זו הנעשית על ידי גופי החינוך הרשמיים של הרשות הפלסטינית, אותה רשות שממנת טרור בתשלומים חודשיים המועברים למחבלים ומשפחותיהם. הסתה ומימון טרור הם מעשה טרור לכל דבר. נדרשת הכרזת מלחמה על ההסתה ועל המסיתים, לרדוף אותם ולמנוע מהם את האפשרות להמשיך לעודד אלימות באזור. **מהלכים אלו של פיתוח כלכלי ותשתיות, יחד עם חיזוק הביטחון תוך מאבק נחוש בטרור ובהסתה, הם שיאפשרו את המשך החיים הנורמטיביים בכל מדינת ישראל.**

חיזוק הביטחון ומאבק בהסתה

הפיתוח הכלכלי נדרש על מנת לחזק את הריבונות הישראלית כאן ולאפשר איכות חיים לטווח הארוך אולם הוא אינו יכול לבוא על חשבון ביטחון התושבים והעובדים. יחד עם מתן דגש לפיתוח הכלכלה והתשתיות נדרשת פעולה נחושה ועקבית מול הטרור ושולחיהם. הפתרונות ידועים למערכת הביטחון החל מפריסת מצלמות ואמצעי התראה, דרך תגבור כוחות ובידוקים, ועד הרתעה על ידי הריסת בתי מחבלים ופגיעה בסביבת חיים המאפשרת ומעודדת טרור. אין דבר כזה 'מחבל בודד'. גם אם הוא הגיע לבד לזירה, מאחוריו עומדת מערכת של הסתה נוראית שמעודדת מעשי זוועה כאלו, ואווירה תומכת ומכילה שנאה ואלימות. הכל מתחיל במערכת החינוך של הרשות הפלסטינית שידועה בשנאה שלה ובהסתה כלפי אזרחי ישראל.

במחקר שפורסם לאחרונה על ידי המרכז לחקר מדיניות המזרח התיכון ונערך על ידי ד"ר ארנון גרויס הוצגה תמונה מדאיגה בנוגע ליחס ליהודים, לישראל ולשלום בספרי הלימוד של תלמידי כיתה יא' יב' ברש"פ. מדובר בספרים חדשים שיצאו לאור בשנתיים האחרונות (2017-2018) ובהם מעודדים את הדור הצעיר ל"שחרר את פלסטין מהכיבוש הציוני" באמצעות מאבק מזוין וטרור. מאבק זה אינו מוגבל רק לשטחי יהודה ושומרון אלא לכל ארץ ישראל מהירדן עד לים. מדינת ישראל אינה מוצגת כמדינה ריבונית לגיטימית האמורה להיעקר מהמזרח התיכון, ערים ישראליות כמו יפו, חיפה, עכו, טבריה, באר שבע ואשקלון מוצגות כערים פלסטיניות ונעשית דה-לגיטימציה לעצם הימצאותם של יהודים

השבוע התרחש פיגוע מזויע באזור התעשייה ברקן. מחבל תושב הרשות הפלסטינית שעבד באחד המפעלים הגיע בבוקר עם נשק ירה ופצע את אחת העובדות, כפת באזיקונים את קים יחזקאל-לבנגרונד הי"ד שעובדת במקום וירה למוות בה ובסמנכ"ל המפעל זיו חגיבי הי"ד. המחבל נמלט מהמקום ונכון לכתיבת שורות אלו עדין לא נתפס. לפני כשלושה שבועות רצח מחבל אחר את ארי פולד הי"ד בסמוך לקניון בגוש עציון, ולפני כשלושה חודשים נרצח יותם עובדיה הי"ד ביישוב אדם בבנימין.

אירועים קשים אלו מותירים אותנו אבלים ומלאי צער, כואבים יחד עם המשפחות את החלל שנשאר. המחבלים ושולחיהם מבקשים שוב לפגוע בלב החי והמתפתח של ההתיישבות, ובמרקמי החיים שנבנו כאן לאורך שנים. הם לא יצלחו. אנו נגביר את נחישותנו והאמונה בצדקת הדרך, נמשיך לבנות ולהעמיק שורשים.

שני מישורי פעולה עיקריים נדרשים היום: המשך פיתוח התשתיות והכלכלה יחד עם חיזוק הביטחון תוך מאבק נחוש ותמידי בהסתה.

פיתוח הכלכלה

במרחב יהודה שומרון ובקעת הירדן נוצר מרקם חיים שנבנה על בסיס אינטרסים משותפים כדוגמת תשתיות המים החשמל והכבישים באזור המשמשים את ככל האוכלוסייה במרחב ומצריכים תיאום ושיח. חמש עשרה אזורי תעשייה קיימים ברחבי האזור ובהם קרוב ל 900 מפעלים בתעשייה וחקלאות. במפעלים מועסקים כ 27,000 עובדים מתוכם כ 18,000 תושבי הרשות הפלסטינית. מספר תושבי הרש"פ העובדים ומתפרנסים בכלל מדינת ישראל, כולל ביישובים ובאזורי התעשייה ביהודה ושומרון, הוא כ-140,000, מתוכם בין 20 אלף ל-30 אלף שוהים בלתי חוקיים שעובדים ללא אישור. המשכורת הממוצעת של המועסקים בחברות ישראליות היא יותר מכפולה מהמשכורת הממוצעת בשטחי הרש"פ. כך יוצא שכל פועל מפרנס לא רק את משפחתו הגרעינית, אלא בני משפחה נוספים בסביבתו הקרובה. כלומר, משכורת אחת מתפרנסות כמה משפחות. למעשה, רבע מההכנסות של האוכלוסייה ברשות הפלסטינית מגיע מישראל.

הכלכלה ופיתוח התשתיות באזור מהווים אבן בוחן חשובה לעתיד. הם יכולים להיות הגזר שיסייע לכלל התושבים להתפתח ולקדם את איכות חייהם, אך גם המקל שיפעל נגדם אם הטרור והאלימות ימשכו.

שר הכלכלה אלי כהן וראש מועצת קריית ארבע מלאכי לוינגר מניחים אבן פינה לאזור תעשייה חדש בקריית ארבע - השבוע

מטילים והולכים

בחול המועד סוכות גדשו מאות אלפי מטיילים את אתרי התיירות ביהודה שומרון ובקעת הירדן ונהנו ממגוון פעילויות, מעיינות ומסלולי טיול

שמורת הר כביר

מטיילים באתר הביאר באום אל-זיא

הפולו בהר זבדון

הפולו בהר זבדון

פוליו עם שמן אגוז במשק אגוז
במקום הידני

המנצח הערבי בבידון

אירוע יום אישי בהר זבדון

הולכים בבידון

המסלול ליד המצודה

מטיילים בן האומי שומרון המצודה סכסיה

המעינות בהר זבדון

עשרות אלפים הולכים בבידון

ילדים מנצחים ארסים בבידון הקדומה

ביון בבידון עם ארסונים בידון

ער הגיניו יריב און אה הדרכ הגדשה
לשמורת הר כביר

הולכים בבידון

בקעות - ראשוני המתיישבים מגיעים 1972

נו ארנו ילד

אנשים הולכים מכות באיגום כלים, הוא מחיך בנוסטלגיה, "אבל לא לקחתי את זה ברצינות". מסבר שה"האבקות" היתה תחביב אצל חלק מהחברים. "כשהיו צעירים פה, כל הזמן היו מרביצים מכות", אומרת גאולה, וכרמלה מסכימה: "זה היה חלק מהכיף, לריב במכולת לריב פה ולריב שם. היה בינו אחד שטען שהוא טייס. ידעו שזה לא נכון, אז נתנו לו מכות. איזה כיף היה!".

לפני שאתם מדמינים את בקעות הצעירה כזירת WWF מאובקת אחת גדולה, רפי אבידן מבקש להבהיר שלא כך נראה הישוב באמת. "היו פה ושם כמה קטטות, אבל בסך הכל היינו פה אנשים מצוינים וחלוציים, זה לא כמו שזה נשמע. צריך להבין שהחיים היו מאוד לא נוחים בהתחלה, ובמושב עברו מאות אנשים. אפשר היה למלא עוד מושב עם כמות האנשים שעזבו פה". רפי וענת (גרשון) אבידן הגיעו לבקעות בעקבות השירות הצבאי של רפי בבקעת הירדן. "התפקיד האחרון שלי בצבא היה קמב"ץ חטיבת הבקעה אחרי מלחמת ההתשה, ובעקבות כך החלטתי שאני רוצה לעבור לבקעה. השתחררתי מהצבא, עבדתי בחברה להגנת הטבע, וב-75' עברנו לבקעה, להיות חקלאים".

צעדים ראשונים
"כשבאתי לבקעות ראיתי מישהי משקה עצים עם כוס", מספרת גאולה שני, "זה היה כל כך מצחיק. לא היה פה כלום! רחל כספי ז"ל היתה מוכנה תמיד עם המזודה מוכנה לרגע שמושהו יצא אולי מהישוב, לא משנה לאן, העיקר שאפשר יהיה קצת לצאת".

כל החלוקה והניהול של הישוב היו פרטיזניים, מסבירה כרמלה סלע. "היו בתים עם חצרות וכלי חצרות, ואנשים נדדו מבית לבית איך שבא להם, עד שהתמקמו בסוף".

החיים כאמור היו מאתגרים. "אוטובוס לבקעות היה מגיע פעם ביום, מכולת היתה פעמיים שלוש בשבוע, וטיפול בריאות היו דרך מחנה פלס", מספר רפי אבידן. "עסקנו בחקלאות, וכמובן לא ידענו מה כן ומה לא, וגידלנו בערך את כל הגידולים האפשריים בעולם, וזה לא הלך. הילדים גדלו בלי טלוויזיה כי היתה רק טלוויזיה ירדנית, אז כתבתי לאמנון רובינשטיין שהיה שר התקשורת שאת האגרה אני מבקש לשלם לירדן. תוך חודשיים הוא אירגן בפלס משדר

אותה הביתה. באותה התקופה חצי מהצעירים עזבו את הקיבוץ, ואברהם סלומון אמר לנו שהוא ביקר בבקעות וזה מקום טוב לעבור אליו. וכך היה, היא צוחקת. "הוא היה פרדסן בקיבוץ וחייפש מקום להתפרנס בו במקצועו, ובבקעות הבטיחו לו שיהיה לו פה פרדס. לבעל שלי הבטיחו רפת... הדבר היחידי שהבטיחו וקיבלנו זה מזגן בכל חדר".

בקעות, מתארת כרמלה, התנהלה בימיה הראשונים באופן פרוידיזני; בבלגאן תוסס שבתוכו היו צריכים התושבים החדשים למצוא את עצמם ולהצליח. "באתי לפה ביום שישי לראות את המקום", אומרת כרמלה, "ופשוט התעלפתי. היה לי חושך בעיניים מרוב חום. לא היתה אז בריכה ולא כלום. נכנסתי לבית שהיה מיועד לנו ועל הרצפה היתה שכבה של חצי מטר חול. שמתי את התינוקת אצל שכנה והתחלנו להוציא את החול מהבית כדי שיהיה נקי עד כניסת שבת".

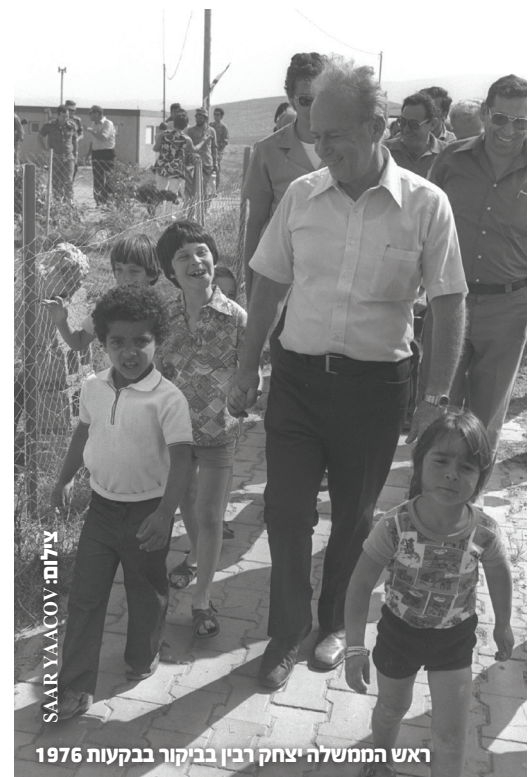
הזוג הצעיר הוזמן למועדון להיכרות עם ה'ותיקים' שהגיעו שנה לפניהם, וכרמלה ראתה מוחזה שנראה לה מוזר. "מה זה, שאלתי את בעלי, כולם ביישוב תימנים? מסתבר שהיו תימנים וקיבוצניקים ולמרות שהמושב היה שיתופי, היו שני מחנות. עוד לא הספקנו להתארגן בכלל, ופתאום מודיעים לנו שיש סכסוך, ואם קבוצה אחת יורדת לפלחה, השניה נשארת בבית. אמרתי לגיורא אין ברירה, אנחנו לזה לא נכנס, וכך היה! התחלתי להכין מלאווז והתחברנו לכולם".

גרשון וגאולה שני הגיעו למושב מקריית חיים. "באנו לכאן בעקבות השכן שלנו, רפי אבידן מקריית חיים", אומר גרשון. "היינו מאוהבים בו", מתקנת גאולה. "הוא היה קצין בצבא, והוא אמר לנו שזה גן עדן פה אז הלכנו אחריו". גאולה, הגננת הותיקה של בקעות ("אף ילד לא הצליח לחמוק ממני", היא מציינת) בחרה בבקעות בזכות הילדים. "באתי לבקר", היא אומרת "וראיתי את כל הילדים מחופשים בפורים. זה 'הרג' אותי". לגרשון יש זיכרון משעשע אחר, מביקורו הראשון בבקעות. "רציתי לראות במה מדובר", הוא מספר, "אז בפעם הראשונה הגעתי עם הסוסיאט הישנה שלי, הדרך היתה מאובקת, וכשהגעתי במעלה הגבעה לישוב, אני רואה תמורות אבק. התקרבותי עם האוטו ואני רואה שני

מראיין: אבינוב ויתקון

פגישה עם ותיקי בקעות בבקעת הירדן, היא פגישה עם ותיקים אמיתיים. בשנת 71' הגיע הגרעין הראשון לנקודה העולה לכיוון גב ההר. מתיישבים שונים הגיעו לבקעות, וכולם התמודדו עם אתגרי החקלאות והחיים הקשים והצנועים, וכפי שזה נשמע, ברוח מרוממת מיוחדת. כרמלה סלע לא מפסיקה לצחוק כשהיא מספרת על ימיה הראשונים בבקעות, גרשון וגאולה שני פשוט מתגעגעים לימים הצעירים ההם; רפי אבידן מסכם את הימים בבקעות בעיניים צבאיות-משהו. הם חיו את רוב חייהם בבקעות, וסיפורם, כמו ביישובים רבים אחרים, הוא סיפורם של אנשים צעירים שבאו להגשים חלום.

"ב-1971 עלה גרעין של עולי תימן לקרקע, והם היו הגרעין הגדול המקורי", מספרת כרמלה סלע, "אני וגיורא בעלי ז"ל, הגענו ב-72'". כרמלה, הנוטה לצחוק, מזכירה את גיורא בעלה בגעגוע עז, והדמעות שבעיניה מתערבות בחיוכה התמיד: "שרתתי בגולני ושם הכרתי את בעלי במהלך אימון חורף במעלה אדומים", היא אומרת, "והתאהבנו ממבט ראשון. התחתנו והגענו לשפיים משם בא בעלי, שם הכרנו את אברהם סלומון ממייסדי בקעות. הקיבוץ שפיים היה עשיר כבר אז, אבל הצעירים קבלו 50 לירות בחודש ומזה היו צריכים לחיות. אני עצמי עבדתי כמו חמור בבית הילדים, וכשהייתי באה לקחת את הילדה שלי, ראיתי שהיא מוזנחת, מרוחה בנזלת ועם חיתול מלא. אמרתי לעצמי, אני נותנת את הנשמה לילדים של אחרים בזמן שהילדה שלי עם קקי ונזלת? אמרתי ד, ולקחתי

צילום: SAARYA COV

ראש הממשלה יצחק רבין בביקור בבקעות 1976

עם זה, היה באמת כיף".
"היתה לנו מדשאה ענקית", נזכרת כרמלה סלע,
"ובלילה, אחרי יום עבודה קשה כולם באו עם
הילדים, וישבנו ודברנו עד מאוחר בלילה". "לא
היו גדרות ולא כלום", אומרת גאולה, "הילדים
הסתובבו חופשי".
בימים של העבודה העצמית אורחים - בני
משפחה, חברים או מתנדבים - היו מגיעים על
מנת לעזור למארחיהם במשק. "פעם הכריזו
שמי שיבוא לעזור לתפוס הודים בלול יקבל 20
ש", מספרת גאולה, "היו לני אורחים וגם הם נורא
רצו ללכת לתפוס הודים, אבל לא נעים, הם באו
לעזור לי ולא במשק של ההודים!".

המשך בשבוע הבא

בטרקטור. "ניסינו לגדל הכל", אומרת גאולה
רעייתו בשעשוע רטרואקטיבי. "כמו בספר 'פו
הדב', גילינו בכל פעם מחדש מה אנחנו לא
אוהבים". "גידלנו ירקות, וכיסנו אותן עם יריעות
פלסטיק, ולפתע היה מגיע חמסין וכל הירקות
התייבשו. ניסינו אפרסקים - גם לא הלך". אבל
'מפעל' הגננות של גאולה דווקא פרח. "היו ימים
שהיו 2 גנים, 120 ילדים", היא אומרת בגעגוע.
גם רפי אבידן וגם גרשון שני לא שוכחים את
לילות מיון הירקות: "לא היה בית אריזה, אז
היינו ממיינים את הירקות בלילה מתחת לעמודי
התאורה של הרחוב", מספר גרשון, "הכל
בעבודה עצמית שלנו, הכל ראשוני, כיף!". "כן",
מסכימה גאולה, "היה קשה אבל לא הרגשנו רע

וקלטנו טלויזיה".
ב-75' המושב הפך למושב עובדים, הרבה
מהתושבים עזבו ואש המחלוקת שכחה. אבל
החקלאות לא נעשתה קלה יותר. "רפת בעלי לא
קיבל", אומרת כרמלה שני, "אז הלכנו לפלחה.
כל שנה ניסיון חדש, וכל שנה גמרנו באפס, עד
שאמרתי לגיורא: אי אפשר לקנות נעליים מכלום.
אז הוא הלך להיות מרכז משק ברועי. ראו כי
טוב, וביקשו שיהיה מרכז משק בבקעות. בזמנו
קרו הרבה דברים טובים: התחילו לגדל ענבים
ותמרים שהוציאו אותנו מהמשבר לימי האושר
והעושר".

"קיבלנו חצי מכל דבר", אומר גרשון שני. "חצי
טרקטור, חצי מרסס, ועבדנו בזוגות עם השותף

חנוכת הגן הארכאולוגי תל חברון הקדומה

ביום שלישי | 16.10.18 | ז' בחשוון

הרצאות מרתקות בסגנון TED:

ד"ר **גרשון בר כוכבא** - חברון - העיר העברית הראשונה

נעם ארנון - חברון - עיר התנ"ך

פרופ' **דוד בן שלמה** - חברון - העיר היהודית

מופע מוזיקלי
דוד דאור

בתכנית:

18.00 // קבלת פנים - כיבוד קל
סיור מרתק בגן הארכאולוגי

18.45 // ברכות

ראש מנהלת חברון **אברהם בן יוסף**

שר החקלאות ח"כ **אורי אריאל**

סגן שר הביטחון ח"כ **הרב אלי בן-דן**

מנכ"ל רשות הטבע והגנים מר **שאל גולדשטיין**

ההרשמה מראש חובה - עלות 20 ש"ח

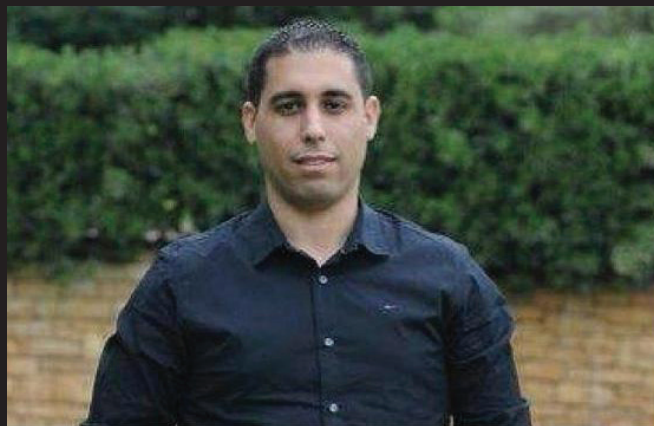
חפשו בגוגל **חנוכת תל חברון** | נא לבוא בלבוש חם

02-9965333

למעוניינים הסעות בתשלום מירושלים

הפקה אשי הורוביץ - שיראל בלייכר

סביב הכאב

את הכאב בעצם הזאת של המתנחלים. כי חברים רבים לי ברשת. מעטים מהם כתבו היום על הרצח. מעטים שבמעטים מביניהם לא היו כאלה שאפשר לקרוא להם חברים לנשק. חברים לדרך. חברים להבנה של מהו טרור קרוב. קבוצות שיוך רבות לי. אני דתייה וימנית, אשה ואמא, לומדת תורה ופמיניסטית וקבוצות אלה פעילות במהלך היום יום שלי. ועדיין, כאשר מאורע כזה מתקש להתפרץ מבין שעות השגרה הראשונות של החודש האחרון, אני מתנחלת. קודם כל מתנחלת. כזו שיודעת בדיוק היכן אירע הפיגוע. כזו שמדמינת שוב ושוב את מה שקרה מבפנים. כזו שרואה בעיני רוחה את מאות הפועלים המגיעים מדי יום לעבודתם במפעלי התעשייה ומנסה לדמיין בכוח את האחד שהחליט היום לגדוע חיים. להרוס משפחות ולזרוע שוב מוות בשדותינו. ואני לא יכולה שלא לחוש שוב את הפחד והכאב והתסכול אבל מעל הכל את הקרבה. הקרבה למה שאירע. אני לא יודעת איך אפשר לחוש כאב מרחוק. יודעת שפן מסויים של כאב וודאי ניתן. כולנו עוקבים בדאגה אחרי השריפות בדרום, כולנו מאזינים דרכים לחדשות לשמע פצמ"רים או טילים בדרום או בצפון. ועדיין, לא דומה הדאגה מרחוק להיכרות עם מישהו שיושב שם וחווה את הדברים על בשרו.

אנשים אחים אנחנו, אבל אם זה לא אחים בדם אז לפעמים קשה להזדהות מרחוק, אלא רק עם המוכר והידוע. אז אני מבקשת מכם, היו אחים שלנו. היו מתנחלים עמנו. נהיה כולנו משפחה של הנרצחים ונתאחד כולנו סביב כאב כדי שנוכל להתאחד יחד גם מול שמחות. כאב עמנו, פחד עמנו, תכעס עמנו. אנשים אחים אנחנו.

אנשים אחים אנחנו, אבל אם זה לא אחים בדם אז לפעמים קשה להזדהות מרחוק, אלא רק עם המוכר והידוע. אז אני מבקשת מכם, היו אחים שלנו. היו מתנחלים עמנו. נהיה כולנו משפחה של הנרצחים ונתאחד כולנו סביב כאב כדי שנוכל להתאחד יחד גם מול שמחות. כאב עמנו, פחד עמנו, תכעס עמנו. אנשים אחים אנחנו.

ביותר אל הלב החשוף שממאן לקבל ולהאמין אך שותת דם. כתבנו על התסכול. אוהו, כמה כתבנו. התסכול של לראות מחדלים מול העיניים ואזלת יד כללית. על לראות שוטר שמחפש מתחת לפנס את המכונית אותה הוא יעצור אך מתעלם משלל רוצחים שנוסעים באופן חופשי בכבישים עוקפים בפראות משאיות ואוטובוסים ומסכנים הורה וילד. על לראות חיילים שידיהם כבולות ונשקם נצור מול אייב שלא מהסס לפתוח באש על מה שמזדמן או לשחוט את הקרוב ביותר שנקלע אליו. כתבנו על התסכול ועוד נשוב ונכתוב עד שאולי יום אחד מישהו ישמע.

אז מה יש לכתוב? כבר כתבנו הכל. כבר כאבנו הכל. ועדיין, גבר בשיא שנות חיו. אשה יפהפייה מביטה דרך עיניים מלאות רגש. ואי אפשר להסתכל על התמונות האלה ולא להרגיש שוב

מה שונה במה זו מכל במה אחרת? הרי בלוגים למכביר יש ברשת: על אוכל, על חינוך ילדים, על שימוש במחשבים. וכל בלוג מתעסק במה שייחודי לו. גם בלוגים ששייכים לקבוצת ייחוס מסוימת יש לא מעט: כאלה שמתרכזים בנשים על שלל הנושאים שמעניינים לדעת הכותבות והכותבים דווקא נשים, כאלה שמיועדים לאנשי טיול ואהבת הארץ או חוצה לה ועוד. ואנו? מתנחלות אנחנו. ועדיין - כמה זה מעסיק את הכתיבה שלנו? כמה זה מעסיק את הקוראות והקוראים שלנו?

כי הבלוג שלנו בא לתאר את חיי היום יום. וכנשים, רעיות, אמהות, קרייריסטיות, חברות וכו' שלל נושאים מעסיקים אותנו בדיוק כמו אשה או גבר אחר במדינה - יש מי שתכתוב על פוריות, יש מי שתכתוב על בילויים משפחתיים, יש מי שתכתוב על הבחירה בקריירה ויש מי שתכתוב על פמיניזם או כלכלה או רווקות. כאלה אנחנו - מגוונות. חיות. אז מה בכל זאת מייחד אותנו?

"מי מוכנה לכתוב משהו על הפיגוע?" שואלת אחת הכותבות בקבוצה המשותפת. וכי מה עוד אפשר לכתוב? הרי את מה שהיה לכתוב כבר כתבנו וכתבנו שוב ובכינו וניסינו להישמע ושוב נשמענו בעיקר על ידי עצמנו או עצמנו אחרות שגם הן מתנחלות.

כתבנו על הפחד. על האיום לנוסע בכבישים, לנועל את הדלת בעיקר מבפנים, ללכת בחשש בחשיכה ולהסתובב בבהלה כאשר מישהו רץ אחרינו בסופר הקרוב.

כתבנו על הכאב. על הכאב בלאבד חבר בגיל 17 או שכנה בגיל 30. על ההיכרות מקרוב עם הורים שכולים, אלמנות ויתומים. על ההבנה של מהו טרור שמחלחלת דרך נימי הכאב הצורמים

מה קורה?

לדיווחים ותמונות:

yesha.shelano@gmail.com

הסטרטאפ שלהם. המיזם שבנייתו מושלמת בימים אלו הוקם בזמנת המועצה האזורית מטה בנימין והחברה לפיתוח מטה בנימין. מנהלת הפרויקט **יעל זאבי** אמרה: "מדינת ישראל פורצת דרך בחדשנות טכנולוגית והיכולות הגבוהות של ישראל מאפשרות לה לתרום למדינות העולם ולפתח קשרים אסטרטגיים. בבנימין יש אוכלוסיה מוכשרת וחרוצה והגיע הזמן שנתרום למדינה גם בתחום הזה."

רגב בחלום יעקב שרת התרבות והספורט **מיר רגב** סירה בשבוע החולף בבית אל וחנכה את מגרש הכדורגל המיוחד שתוקצב על ידי משרדה. **4** במהלך הביקור סירה רגב באתר חלום יעקב ואמרה כי: "משמח לראות כי מהפכת התשתיות שאני מובילה הגיעה גם לבית אל. תושבי בית אל ייהנו מהיום ממגרש ספורט איכותי מתחת לבית ובקרב גם אולם ספורט וחדר חוגים משוכלל". ראש המועצה **שי אלון** הודה לשרה ואמר כי: "המגרש יקדם את הספורט בבית אל יחד עם תשתיות ומבני ציבור נוספים לרווחת התושבים".

החזן והטנור באבני חפץ בשבת בראשית נחנך בית הכנסת האשכנזי בשוב אבני חפץ **5** בשירה וחזנות. בית הכנסת נבנה מכספי הקהילה שנאספו במשך 15 שנה בסיוע מועצה אזורית שומרון, ומספר תורמים מהארץ והעולם. את תפילות השבת התפלל החזן הראשי של בית כנסת הגדול בירושלים **צבי וייס** יחד עם מקהלת "בזמירות פתח תקווה" בניצוחו של המנהל המוזיקלי ותושב השומרון **יותם סגל**. השבת נחתמה בסעודה שלישית מוזיקלית מיוחדת שנמשכה אל מוצאי שבת, בה השתתפו מאות מתושבי הישוב, מבוגרים נוער וילדים, עם הופעת המקהלה בניגונים מחצרות חסידים, שירים מתוך 'כנר על הגג' ושירי סעודה שלישית, וכן הופעה מיוחדת של **דורון פלורנטין** הטנור וזמר אופרה בינלאומי.

לשוויין חברתי **גילה גמליאל** אמרה באירוע: "למן הקמתה, ההתיישבות היהודית ביהודה ושומרון מהווה דוגמא ומופת לציונות, חלוציות ומסירות נפש. מפעל חלוצי לאומי זה, לא תועד וסופר עד כה והגיעה העת לתקן". יו"ר מועצת יש"ע **חננאל דורי** פנה אל הדור הצעיר: "יש לנו נוער נפלא, צעירים שמחפשים להגשים ציונות והם זקוקים להשראה. סיפורם של מייסדי ההתיישבות יתן להם השראה להמשיך את המעשה הציוני כאן בארץ".

ירוק בעיניים באיגוד ערים לאיכות הסביבה שומרון התקיים השבוע מפגש ראשון של סדנת בניה ירוקה בהשתתפות נציגי הרשויות המוניציפליות וצוות לשכת התכנון של המנהל האזרחי **2**. הסדנה נערכה באמצעות המועצה הישראלית לבניה ירוקה כאשר האתגר המשותף הוא להגביר את מספר תכניות הבניה ברשויות המקומיות העומדות בתקני הבניה הירוקה ובכך לשפר את איכות הבניה המקיימת במבני הציבור ובבניה למגורים. מנכ"ל איגוד ערים לאיכות הסביבה שומרון **איצה מאיר** אמר למשתתפים: "אנו מודעים לחסמים ונעשה כל מאמץ למצוא פתרונות לכולם. היתרונות לבניה ירוקה מוכחות בהיבטים רבים כולל בהיבט הכלכלי. כמי שמאמין שההתיישבות ביהודה ושומרון בערים ובישובים, היא קבע ולדורות הבאים, מחובתנו לקדם פיתוח בר קיימא עם יתרונות סביבתיים ובריאותיים."

שער להייטק בבנימין ביום חמישי האחרון נערך אירוע חשיפה למתחם בנימין-טק לחדשנות ויזמות טכנולוגית במתחם המסחר והתעשייה שער בנימין **3** בו השתתפו כמאה הייטקיסטים ויזמים מקהילת ההייטק המקומית. בכנס שנערך בשיתוף מעוף - משרד הכלכלה הוצגו התוכניות שפיתחו את המיזם במטרה לעזור ליזמים בתחילת דרכם לממש בהצלחה את

עולים לגבעות לאחר הרצח של תושב אפרת **ארי פולד הי"ד** עלו התושבים לגבעת העיטם - נקודה חדשה הנמצאת צפון מזרחית לאפרת והאדמות בה שייכות לתכניות העתידיות של היישוב שנמצאות כבר עתה בהליכי אישורים. בגבעה פועלת חווה חקלאית קטנה שזוכה בימים אלה לחיזוק וחיובק מצד תושבי אפרת שרוצים ביישוב הגבעה משימה לאומית ותשובה הולמת לרצח. מאז סוכות ביקרו במקום **1** מפקד פיקוד מרכז האלוף **נדב פדן**, מח"ט עציין **אל"ם דוד שפירא**, אנשי קרן קיימת ועוד. ראש המועצה **עודד רביני** שקרא לתושבים "לעלות בראש מורם לגבעת עיטם" אמר: "כל פעם שאני עולה לבקר בעיטם אני נזכר במה שסיפרו ראשוני אפרת שכאשר באו היו לפניהם רק גבעות חשופות וראו מה היא היום. יום יבוא ונוכל לספר אנחנו שכאשר עלינו לעיטם היו רק גבעות חשופות ותראו מה יש פה היום".

שקט, מתעדים המשרד לשוויין חברתי בשיתוף מועצת יש"ע ומרכז מורשת בגין השיקו השבוע מיזם ייחודי לתיעוד מורשת ותיקי ההתיישבות ביהודה ושומרון בהשתתפות השרה לשוויין חברתי **גילה גמליאל** עשרות מייסדי ההתיישבות ביניהם **משה ויעל זר**, **בני ובניה קצובר**, **ישראל הראל**, **רון שכנר**, **מאיר אינדור**, **מאיר אינדור**, **דניאלה וויס**, **דורית נחמן** ועוד, יחד עם ראש מרכז מורשת בגין **הרצל מקוב**, ראשי רשויות ופעילי תיעוד. במסגרת המיזם, ייגבו עדויות מצולמות ממאות אזרחים ותיקים אשר הגיעו את המהלך ההיסטורי של הקמת וביסוס ההתיישבות היהודית ביהודה ושומרון, כאשר היעד לשנה הראשונה הוא 100 עדויות. בעדויות המצולמות יביאו האזרחים הוותיקים קורותיהם האישיות במפעל ההתיישבות לצד סיפור התבססות היישובים. חומרי הצילום יוגשו לציבור באופן דיגיטלי, באתר ובאפליקציה לסלולר. השרה

עורך: אלנתן זכריה **פרסום מודעות**: נדב מלכה 052-5665052 nadav@myesha.org.il
הפצה: מקור ראשון - יוסי 052-8908518 **עיצוב**: מ. פלדמן, תקוה דגן
תמונות: SAAR YAACOV לעמ, מירי צחי, טובי שריד, אריאל רנן, אריאל הר טוב, משה מבורך, אוריה הלר, ד"צ, חסמר יהודה, גד דיע, תירות שומרון, תירות חבל בנימין
הפקה: **יש שחר הפקות** בע"מ **לתגובות**: Lishka@myesha.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

המוציא לאור: מועצת יש"ע
ביהודה ושומרון וחבל עזה
מועצת היישובים היהודיים
רמת הגולן 55, ירושלים
טלפון 02-6211999 פקס 02-6516662
www.myesha.org.il